

odst. 2 zák. čís. 100/31 jest nezákonné takové opatření nebo usnesení, které se přičí jasnému a nepochybnému znění nebo smyslu zákona, jehož bylo nebo mělo býti na případ užito. Nestačí tedy jen výklad zákonného předpisu, jehož obsah a dosah je pochybný. Skutkové předpoklady nižších soudů odpovídají rozvodovým spisům. Žalovaná manželka, která původně navrhla zamítnutí žaloby, připojila se po provedení části navržených důkazů k návrhu manželovu na rozvod pro nepřekonatelný odpor proti manželovi; rozvodový rozsudek je skutečně opřen jen o skutkové okolnosti, které byly manžely navzájem doznány. Vyvodily-li z tohoto postupu manželů nižší soudy, že tu bylo zakryté uznání návrhu na rozvod, jež učinily obě strany, a zamítly-li následkem toho žádost manželovu o rozluky podle § 17 rozl. zák. (které manželka odporuje), nelze v tom shledati nezákonnost ve vyloženém smyslu čl. V. čís. 1 zák. čís. 251/34, neboť i nejvyšší soud v rozh. čís. 11498 Sb. n. s. vyslovil, že § 17 rozl. zák. předpokládá rozvod bez souhlasu druhého manžela a že by nebylo lze žádati za rozluky na základě dobrovolného rozvodu, zahaleného pouze ve formu uznávacího rozsudku. Zde sice nejde o rozsudek pro uznání v pravém slova smyslu (§ 395 c. ř. s.), ale došly-li nižší soudy k souhlasnému závěru, že následkem souhlasu obou manželů s rozvodem jde o zakryté uznání, nelze říci, že se tento přičí jasnému a nepochybnému znění nebo smyslu zákona.

Čís. 15042.

K čl. IV. zák. čís. 74/30 a § 4 nař. čís. 79/30 Sb. z. a n.

Vrácení příspěvku vyplaceného veřejnému stavebníkovi nelze vymáhati sporem, nýbrž rozhodují o něm úřady správní.

(Rozh. ze dne 13. března 1936, R I 231/36.)

Žalující stát přednesl, že žalovaná obec předložila ministerstvu sociální péče nesprávné mzdové listiny, podle nichž bylo žalované obci ve smyslu čl. IV. zák. čís. 74/30 Sb. z. a n., po případě vlád. nař. čís. 79/30 Sb. z. a n. vyplacena podpora o 46.776 Kč větší, než by jí dle skutečné doby práce zaměstnaného dělnictva náleželo. Tvrdí, že tímto jednáním byla poškozena a žádá vrácení částky neprávem vyplacené. Žaloba byla odmítnuta pro nepřípustnost pořadu práva s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, n e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

V otázce přípustnosti pořadu práva není rozhodujícím, jak žalující strana svůj nárok označuje, nýbrž přijde na podstatu věci, to je na právní poměr, ze kterého se nárok dovozuje a na podstatu nároku, jak se podle toho jeví. V souzeném případě uvádí žalující strana, že stát byl jednáním žalované obce poškozen, v podstatě jde však o řádné vyúčtování stát-

ního příspěvku, který podle obsahu samé žaloby byl žalované obci povolen na základě čl. IV. zákona čis. 74/30 Sb. z. a n. (kterým byl doplněn zákon ze dne 19. července 1921, čis. 267 Sb. z. a n. o státním příspěvku k podpoře nezaměstnaných) a § 4 vlád. nařízení čis. 79/30 Sb. z. a n. Jak povolením příspěvku, tak také podle způsobu, jak ho mělo býti použito, byl mezi státem a žalovanou samosprávnou veřejnou korporací založen poměr veřejnoprávní, jehož zlikvidování patří úřadům správním a nemůže býti předmětem jednání a řízení před soudy. Žalující strana poukazovala k rozhodnutí čis. 8807 Sb. n. s. neprávem. Tam šlo o stavební příspěvky a to podle starších zákonů, jimž chybělo obdobné ustanovení, jaké bylo později pojato do §§ 46 zákonů čis. 44/27, čis. 43/28 Sb. z. a n. Ve zmíněných obou §§ 46 pak bylo výslovně stanoveno, že ani ony právní poměry mezi stavebníkem a státem nejsou občanskými právními věcmi a že spory z nich jsou vyloučeny z pořadu práva. V citovaném rozhodnutí bylo také naznačeno, že případ tam souzený nelze ztotožňovati s udílením podpory v nezaměstnanosti a j. V souzeném případě jde právě o takovou agendu veřejné správy, o produktivní péči o nezaměstnané státním příspěvkem, který se poskytuje jenom veřejnoprávním činitelům jako takovým, takže mezi těmito a státem je poměr veřejnoprávní a o nárocích z něho musí býti rozhodnuto v řízení správním. Z § 7 vl. nař. čis. 79/30, k němuž bylo v rekursu zvlášť poukázáno, nelze dovoditi, že by k uplatnění nároku na vrácení byl v zákoně nebo nařízení zamýšlen pořad práva, a docela neprávem žalující strana rozlišovala zde mezi výrazem »žádati« a »naříditi«. Stanoví-li právní předpis, že stát může za jistých podmínek žádati vrácení, je tím dán podklad právního nároku, ale nelze z tohoto obratu dovozovati, že je to nárok soukromoprávní, který by musil býti uplatněn před soudem.

Čís. 15043.

Podle § 13 vl. nař. ze dne 23. září 1920 čis. 545 Sb. z. a n. jsou povinni spoluvlastníci zcizené nemovitosti zaplatiti dávku z přírůstku hodnoty rukou nerozdílnou. Zaplatil-li nabyvatel dávku za několik spoluvlastníků-zcizitelů, jest oprávněn domáhati se postihem podle § 1358 obč. zák. náhrady na každém spoluzciziteli solidárně.

(Rozh. ze dne 13. března 1936, Rv I 59/34.)

Žalobce tvrdí, že se žalovaní při prodeji nemovitosti zavázali zaplatiti solidárně dávku z přírůstku hodnoty; to však neučinili, takže ji musili zaplatiti kupitelé, kteří mu tuto pohledávku postoupili, a domáhá se jejího solidárního zaplacení na prodatelích. N í ž š í s o u d y uznaly podle žaloby, o d v o l a c í s o u d k odvolání žalovaného Josefa P-a, v němž popíral povinnost zaplatiti dluh solidárně s druhou žalovanou, z těchto d ů v o d ů: Byl-li dluh prodávajících vůči zemskému inspektorátu solidární, zůstal takovým též vůči cedentům žalobcovým. Ustanovení § 1358